

Súd: Okresný súd Čadca
Spisová značka: 9C/40/2019
Identifikačné číslo súdneho spisu: 5319201453
Dátum vydania rozhodnutia: 30. 09. 2020
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Ľubomíra Krišťáková
ECLI: ECLI:SK:OSCA:2020:5319201453.5

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Okresný súd Čadca sudkyňou JUDr. Ľubomírou Krišťákovou v právnej veci žalobcu C.. K. Č., nar. XX. X. XXXX, bytom XXX XX D. Č.. XXX, zastúpený: Advokátska kancelária JUDr. Stopka JUDr. Cisarík, s. r. o., Potočná 2835/1A, 022 01 Čadca, IČO: 36 866 849 proti žalovanej Slovenskej republike, zastúpenej Generálnou prokuratúrou Slovenskej republiky, Štúrova 2, 812 85 Bratislava o zaplatenie 1 876,22 € s príslušenstvom takto

rozhodol:

I. Žalovaná je p o v i n n á zaplatiť žalobcovi sumu vo výške 1 876,22 € v lehote 60 dní odo dňa právoplatnosti rozsudku.

II. Žalobca má voči žalovanej nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100%, o výške ktorej náhrady rozhodne súd prvej inštancie samostatným uznesením po právoplatnosti rozsudku.

o d ô v o d n e n i e :

1. Žalobou, ktorá bola Okresnému súdu Čadca doručená dňa 28. 5. 2019, sa žalobca voči žalovanej domáha zaplatenia istiny vo výške 1 876,22 € s príslušenstvom na tom skutkovom základe, že dňa 23. 4. 2013 bolo uznesením Obvodného oddelenia Policajného zboru v P., Č.: M.-XXX/TU-Q.-XXXX voči žalobcovi vznesené obvinenie za trestný čin ublíženia na zdraví podľa § 156 ods. 1 a trestný čin výtržníctva podľa § 364 ods. 1 písm. a/ v tom čase účinného Trestného zákona. Proti citovanému uzneseniu o vznesení obvinenia zo dňa 12. 5. 2014 žalobca podal v zákonom stanovenej lehote sťažnosť, ktorá bola uznesením prokurátorky Okresnej prokuratúry Č. G. XXX/XX/XXXX zo dňa 23. 6. 2014 zamietnutá ako nedôvodná. Následne dňa 19. 8. 2015 podal na žalobcu prokurátor Okresnej prokuratúry Č. obžalobu sp. zn. G. XXX/XX/XXXX. Dňa 15. 12. 2017 Okresný súd Čadca rozhodol rozsudkom, č. k. X P. XX/XXXX-XXX, ktorým žalobcu oslobodil spod obžaloby, pretože nebolo dokázané, že žalobca ako obžalovaný spáchal skutok. Proti citovanému rozsudku prokurátor podal dňa 23. 2. 2018 odvolanie. Dňa 22. 8. 2018 Krajský súd v Žiline vo veci rozhodol uznesením, č. k. X P. XX/XXXX-XXX, ktorým odvolanie prokurátora zamietol. Na základe uvedeného rozsudku Okresného súdu Čadca, č. k. X P. XX/XXXX-XXX zo dňa 15. 12. 2017 sa žalobca so žiadosťou o predbežné prerokovanie nároku na náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím obrátil dňa 12. 2. 2019 na Generálnu prokuratúru Slovenskej republiky ako orgán, ktorý koná v mene štátu vo veciach náhrady škody spôsobenej orgánom verejnej moci podľa § 4 ods. 1 písm. f/ zákona č. 514/2003 Z. z.. Generálna prokuratúra SR zastáva názor, že „Vo veci K. Č. nie je preukázaný základný predpoklad pre uspokojenie jeho nároku na náhradu škody, a to, že vydanie Vami označeného rozhodnutia ako nezákonného bolo v rozpore s právnym poriadkom Slovenskej republiky.“ Žalobca poukázal na § 16 ods. 4, § 3 ods. 1 písm. a/, § 3 ods. 2, § 5 ods. 1, § 6 ods. 1, ods. 2 zákona č. 514/2003 Z. z.. Uviedol, že splnil všetky zákonné predpoklady a podal všetky dostupné opravné prostriedky voči nezákonným rozhodnutiam orgánov činných v trestnom konaní. V rozsudku Okresného súdu Čadca, č. k. X P. XX/XXXX-XXX zo dňa 15. 12. 2017 sa konštatuje, že nebolo dokázané, že skutok spáchal obžalovaný. Celková výška

spôsobenej škody činí sumu vo výške 1 876,22 €, ktorá bola žalobcovi spôsobená v príčinnej súvislosti s vydaním uznesenia Obvodného oddelenia Policajného zboru v P., Č.: M.-XXX/TU-Q.-XXXX, ktorým žalobcovi policajný orgán Policajného zboru vzniesol obvinenie pre trestný čin ublíženia na zdraví podľa § 156 ods. 1 v tej dobe účinného Trestného zákona a pre trestný čin výtržníctva podľa § 364 ods. 1 písm. a/ v tej dobe účinného Trestného zákona. Táto suma bola vyfakturovaná a následne zaplatená advokátskej kancelárii ako trovy právneho zastúpenia. Žalobca poukázal na rozhodnutie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, sp. zn. 3 Cdo 194/2010, rozsudok Krajského súdu v Banskej Bystrici, sp. zn. 17 Co 984/2013 zo dňa 26. 2. 2014, uznesenie Krajského súdu v Žiline, sp. zn. 11 Co 81/2018.

2. Žalovaná vo vyjadrení, ktoré bolo súdu doručené dňa 15. 11. 2019, nárok žalobcu v celom rozsahu neuznala a žiadala žalobu zamietnuť, čo odôvodnila tým, že žalobca nepreukázal svoje tvrdenia o existencii nezákonného rozhodnutia. Žalobca označil za nezákonné rozhodnutie, od ktorého odvodzuje svoj nárok na náhradu škody, uznesenie povereného príslušníka Okresného riaditeľstva Policajného zboru Č., Obvodného oddelenia P., sp. zn. Č.:M.-XXX/TU-Q.-XXXX zo dňa 23. 4. 2014 o vznesení obvinenia voči jeho osobe, nakoľko celé trestné konanie skončilo rozhodnutím Krajského súdu Žilina, č. k. XT/XX/XXXX-XXX zo dňa 22. 8. 2018, ktorým zamietol odvolanie prokurátora voči rozsudku Okresného súdu Čadca, č. k. XT/XX/XXXX-XXX zo dňa 15. 12. 2017, ktorým bol žalobca spod obžaloby oslobodený. Žalovaná má za to, že rozhodnutie o oslobodení obžalovaného spod obžaloby v žiadnom prípade nezakladá záver o tom, že uznesenie o vznesení obvinenia voči jeho osobe bolo nezákonné. Poukázala na § 6 ods. 1 zákona č. 514/2003 Z. z.. Uviedla, že konštrukcia, ktorú uvádza žalobca, t. j. že uznesenie o vznesení obvinenia je nezákonné s poukazom na skutočnosť, že bol spod obžaloby oslobodený, nemá oporu v žiadnom ustanovení zákona č. 514/2003 Z. z.. Tento zákon v žiadnom z ustanovení takúto konštrukciu neupravuje a nepriznáva jej status nezákonného rozhodnutia. Konštrukcia predkladaná žalobcom je v rozpore so samotným znením zákona, nakoľko z citovaného ustanovenia je zrejmé, že tento zákon vymedzuje striktné a jednoznačne, aké rozhodnutie možno považovať za nezákonné. Nezákonným rozhodnutím je iba právoplatné rozhodnutie, ktoré bolo zrušené alebo zmenené pre nezákonnosť príslušným orgánom. V právnom poriadku Slovenskej republiky neexistuje zákon, ktorý by za orgán príslušný na zmenu, resp. zrušenie rozhodnutia o vznesení obvinenia orgánu činného v trestnom konaní určoval súd. Súd teda v tomto prípade nemôže byť príslušným orgánom na zrušenie rozhodnutia o vznesení obvinenia v zmysle § 6 ods. 1 zákona č. 514/2003 Z. z., a už vôbec nie extenzívnym výkladom tohto zákona, ktorý je vzhľadom na znenie citovaného zákonného ustanovenia vylúčený /je to iba právoplatné rozhodnutie, ktoré bolo zmenené alebo zrušené príslušným orgánom/. Extenzívny výklad je o to viac neprípustný, že zákon č. 514/2003 Z. z. stojí na prísnej absolútnej objektívnej zodpovednosti štátu za spôsobenú škodu, preto rozširovanie skutkových podstát, ktoré sú základom pre priznanie nároku na náhradu škody by bolo zásahom súdnej moci do tvorby práva, ktorá v právnom poriadku Slovenskej republiky nie je zverená súdom, ale zákonodarnej moci. Je vecou zákonodarcu, aby do znenia zákona č. 514/2003 Z. z. pojal právnu úpravu takejto konštrukcie nezákonného rozhodnutia a stanovil jej zákonný rámec. Ak tak zákonodarcu neurobil, nie je dôvod, aby činnosť zákonodarnej moci nahrádzala moc súdna tzv. extenzívnym výkladom tohto zákona, ktorý predstavuje neprípustný zásah do výkonu právomocí orgánov činných v trestnom konaní. Prípadné rozhodnutie súdu, ktoré by legitimizovalo takúto konštrukciu nezákonného rozhodnutia, by bolo v rozpore so všetkými zásadami trestného práva účinného na území Slovenskej republiky, pretože uznesenie o vznesení obvinenia nepredpokladá istotu, že skutok sa stal a že ho skutočne spáchal obvinený, ale vyjadruje istú mieru pravdepodobnosti o jeho spáchaní touto osobou. Uznesenie o vznesení obvinenia tak nie je nezákonným z dôvodu, že v čase jeho vydania existujúca pravdepodobnosť o spáchaní trestného činu sa v neskorších štádiách trestného konania z rôznych dôvodov nepotvrdí (porovnaj II. ÚS 163/2013). Iný záver by nepochybne viedol k popretiu základnej ústavnej zásady o prezumpcii nevinu, k popretiu účelu samotného trestného konania, resp. jeho časti, t. j. prípravného konania, ktoré by fakticky stratilo svoj význam a viedlo by k záveru o tom, že stíhať možno len osoby, ktorých vina je v čase vznesenia obvinenia bez akýchkoľvek pochybností preukázaná. Akékoľvek spájanie, resp. spoločné posudzovanie dvoch typov rozhodnutí, a to a/ rozhodnutia o vznesení obvinenia (§ 206 Trestného poriadku) a b/ rozsudku o vine resp. nevine obvineného (§ 284 a nasl. Trestného poriadku) v kontexte zákonných ustanovení zákona č. 514/2003 Z. z. je neprijateľné a nelogické a nemožno k nemu dospieť ani extenzívnym výkladom tohto zákona. Predpoklady pre vydanie týchto dvoch typov rozhodnutí upravuje Trestný poriadok ako základná procesná norma trestného práva, ktorá logicky a systematicky nadväzuje na ústavný rámec trestného konania. Kým rozhodnutie o vznesení obvinenia má svoj základ v prijatí odôvodneného záveru o tom, že trestný čin spáchala určitá osoba (§ 206 ods. 1 Trestného poriadku), ktoré však v žiadnom prípade nemožno stotožniť so záverom o vine tejto osoby,

odsudzujúci, resp. oslobodzujúci rozsudok má svoj základ v závere súdu o vine, resp. nevine tejto osoby, a to v prípade uznania viny bez akýchkoľvek pochybností /tento záver môže prijať v zmysle Ústavy SR jedine súd/. Z uvedeného teda vyplýva, že na každé z týchto rozhodnutí kladie zákon iné nároky. Kým pri vznesení obvinenia postačuje dôvodné podozrenie o spáchaní trestného činu určitou osobou, pri rozhodnutí o vine musí byť vina obžalovaného preukázaná bez akýchkoľvek pochybností. Orgány činné v trestnom konaní majú zákonnú povinnosť stíhať osobu, ktorá je dôvodne podozrivá zo spáchania trestného činu. Preto pri vznesení obvinenia je prípustná istá miera pochybnosti o spáchaní tohto skutku obvineným, pričom uvedené je predmetom ďalšieho vyšetrovania, ktoré predstavuje najvýznamnejšiu časť prípravného konania. Zákon predpokladá ako ďalšie štádium trestného konania konanie pred súdom /súdne konanie/, v ktorom súd ako jediný Ústavou SR a zákonom zmocnený orgán, rozhodne o vine, resp. nevine obvineného. Nie je možné súhlasiť s rozhodnutiami Najvyššieho súdu SR, ktoré prijali záver o tom, že v prípade posudzovania zodpovednosti štátu za škodu spôsobenú rozhodnutím o začatí trestného stíhania a vznesení obvinenia, má oslobodzujúci rozsudok rovnaké dôsledky ako zrušenie uznesenia o začatí trestného stíhania a vznesení obvinenia pre nezákonnosť, k čomu dospeli tzv. extenzívnym výkladom zákona č. 514/2003 Z. z., nakoľko popiera základný účel trestného konania a vytvára neprípustný nátlak súdnej moci na činnosť orgánov činných v trestnom konaní. Sankcionovanie orgánov činných v trestnom konaní civilnými súdmi za ich činnosť, uskutočňovanú na základe a v medziach zákona, je preto neprípustným zásahom do ich právomoci. Žalovaná požiadala súd, aby vzal uvedené do úvahy a nenasledoval bezvýhradne tieto rozhodnutia. Keďže pre priznanie nároku na náhradu škody spôsobenej nesprávnym úradným rozhodnutím je potrebné súčasné splnenie troch kumulatívnych podmienok, t. j. existencia nezákonného rozhodnutia, vznik škody a príčinná súvislosť medzi namietaným rozhodnutím a vznikom škody, pričom v tomto prípade nie je splnená základná z podmienok, a to existencia nezákonného rozhodnutia, nie je daný v tejto veci už samotný základ nároku uplatňovaného žalobcom, z ktorého dôvodu žalovaná žiadala žalobu v celom rozsahu ako nedôvodnú zamietnuť.

3. Žalobca vo vyjadrení zo dňa 25. 11. 2019 k vyjadreniu žalovanej uviedol, že nárok na náhradu škody spôsobenej začatím trestného stíhania, ktoré neskončilo právoplatným odsúdením, je špecifickým prípadom zodpovednosti štátu za škodu podľa zákona č. 514/2003 Z. z.. Ide o objektívnu zodpovednosť štátu za konanie svojich orgánov, ktorým priamo zasiahli do základných práv jednotlivca. Štát sa takejto zodpovednosti nemôže zbaviť. Poukázal na uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, sp. zn. 4 MCdo 15/2009 zo dňa 18. 8. 2010, rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, sp. zn. 3 Cdo 194/2010 zo dňa 30. 3. 2011, rozhodnutie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, sp. zn. 4 M Cdo 15/2009 zo dňa 18. 8. 2010. Vyjadrenie žalovanej, že neboli splnené predpoklady pre náhradu škody podľa § 6 ods. 1 zákona č. 514/2003 Z. z., vyznieva preto účelovo. Žalobca má za to, že podaná žaloba je v celom rozsahu dôvodná, žiadal, aby Okresný súd Čadca žalobe o náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím vo výške 1 876,22 € v plnom rozsahu vyhovel a priznal žalobcovi aj náhradu trov konania spočívajúcich v trovách právneho zastúpenia.

4. Žalovaná vo vyjadrení zo dňa 9. 12. 2019 k vyjadreniu žalobcu zo dňa 25. 11. 2019 uviedla, že aj napriek stanovisku žalobcu k jej vyjadreniu zostáva na skutočnostiach uvedených v prvotnom vyjadrení prokuratúry. Nad rámec už uvedených skutočností by chcela dať do pozornosti súdu jednu z jej pohľadu najpodstatnejších skutočností v kontexte namietanej nezákonnosti uznesenia o vznesení obvinenia. Na vznesenie obvinenia stačí vyšší stupeň pravdepodobnosti, ktorý však musí byť zistenými skutočnosťami dostatočne odôvodnený, avšak nie je potrebné, aby trestná činnosť bola spoľahlivo preukázaná ako v prípade obžaloby. Presvedčenie o dôvodnosti podozrenia však nie je totožné s presvedčením o vine. Je absolútne bežnou praxou, že sa vznáša obvinenie konkrétnej osobe, ak je vyšetrovaním zistený určitý vyšší stupeň pravdepodobnosti, že sa mohla skutku táto osoba dopustiť a následne sa vedie vyšetrovanie, ktoré má uvedenú skutočnosť buď potvrdiť alebo vyvrátiť. Okrem nepochybných negatív, ktoré vznesenie obvinenia pre danú osobu prináša, je však nutné uviesť, že z procesného postavenia obvineného tomuto plynú aj množstvo oprávnení, ktoré mu garantuje zákon v záujme jeho lepšieho postavenia a možnosti sa brániť, či navrhovať dôkazy na preukázanie jeho neviny. Určite nemôže ostať bez povšimnutia súdu skutočnosť, že pokiaľ ide o etapu trestného konania, ktorým je prípravné konanie, tak kompetencie prokurátora vo vzťahu k uplatneniu zásady in dubio pro reo nie sú dané. Uvedené vyplýva nielen z Trestného poriadku ale aj z ustálenej judikatúry súdov, z ktorej vyplýva, že prokurátor je povinný podať obžalobu aj vtedy, keď si dve skupiny dôkazov odporujú a rozpory nemožno odstrániť, pretože ďalšie dôkazy sa už nedajú zaobstarať dostupnými prostriedkami. Za tejto situácie nezostáva nič iné len, aby súd po vykonaní dôkazov na hlavnom pojednávaní sám podľa § 2 ods. 12 zhodnotil,

čo sa má nimi zistiť. Preto aj za situácie, kedy ani v štádiu po ukončení vyšetrovania nie je dôkazmi jednoznačne preukázané spáchanie skutku obvineným, ale je tu skupina dôkazov, ktoré podozrivého usvedčujú, je povinnosťou prokurátora podať obžalobu. V ďalšom konaní je tiež veľmi významnou skutočnosťou, či súd obžalobu prijme a nariadi vo veci hlavné pojednávanie alebo ju odmietne a vráti ju prokurátorovi (eventuálne rozhodne inak v zmysle § 241 ods. 1 Trestného poriadku). V prípade však, že po preskúmaní obžaloby nariadi hlavné pojednávanie, možno konštatovať, že obžalobu považuje za dôvodnú a teda aj všetky predchádzajúce úkony. S právnou „konštrukciou“, ktorú uvádza žalobca, kedy oslobodením obžalovaného má automaticky nastať následok, ktorým je nezákonnosť uznesenia o vznesení obvinenia, sa rozhodne nemožno stotožniť. Žalovaná dala do pozornosti situáciu, kedy napríklad v prípravnom konaní vypovedá niekoľko svedkov - rodinných príslušníkov obvineného, ktorí ho usvedčujú zo spáchania skutku, pre ktorý je po skončení vyšetrovania podaná obžaloba, avšak následne v konaní pred súdom všetci títo svedkovia odmietnu vypovedať, v dôsledku čoho nastane absolútna dôkazná núdza a obžalovaný je spod obžaloby oslobodený. Vychádzajúc z uvedenej „konštrukcie“ by potom došlo k celkom absurdnej situácii, kedy by mal štát nahradiť škodu v zmysle žalobcom uvádzaných argumentov, čo by bolo možné považovať prinajmenšom za neprimerané.

5. Žalobca prostredníctvom svojho právneho zástupcu vyslovil súhlas s vykonaním pojednávania v jeho neprítomnosti. Súd preto konal v neprítomnosti žalobcu.

6. Vykonaným dokazovaním, a to oboznámením s listinnými dôkazmi, najmä s podanou žalobou, žiadosťou o predbežné prerokovanie nároku na náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím zo dňa 12. 2. 2019, oznámením Generálnej prokuratúry Slovenskej republiky zo dňa 29. 4. 2019, faktúry číslo XXXXX, príjmovými pokladničnými dokladmi zo dňa 5. 5. 2014, 14. 5. 2014 a 13. 5. 2015, faktúrou číslo XXXXXXX, uznesením Obvodného oddelenia Policajného zboru P., ČVS: M.-XXX/TU-Q.-XXXX zo dňa 23. 4. 2014, sťažnosťami žalobcu voči uzneseniu, ČVS: M.-XXX/TU-Q.-XXXX zo dňa 23. 4. 2014, uznesením Okresnej prokuratúry Čadca, sp. zn. G. XXX/XX/XXXX-XX zo dňa 23. 6. 2014, rozsudkom Okresného súdu Čadca, č. k. X P. XX/XXXX-XXX zo dňa 15. 12. 2017, odvolaním Okresnej prokuratúry Čadca zo dňa 23. 2. 2018 voči rozsudku Okresného súdu Čadca, sp. zn. X P. XX/XXXX zo dňa 15. 12. 2017, uznesením Krajského súdu v Žiline, č. k. X P. XX/XXXX-XXX zo dňa 22. 8. 2018, vyjadrením žalovanej zo dňa 15. 11. 2019, vyjadrením žalobcu zo dňa 25. 11. 2019, vyjadrením žalovanej zo dňa 9. 12. 2019, dokladom z elektronickej pokladne, mal súd zistený nasledovný skutkový stav:

7. Uznesením Obvodného oddelenia Policajného zboru P., Č.E.: M.-XXX/TU-Q.-XXXX zo dňa 23. 4. 2014 bolo voči žalobcovi ako obvinenému vznesené obvinenie pre prečin ublíženia na zdraví podľa § 156 ods. 1 Trestného zákona a prečin výtržníctva podľa § 364 ods. 1 písm. a/ Trestného zákona spáchaného formou spolupáchatelstva podľa § 20 Trestného zákona. Voči uzneseniu Obvodného oddelenia Policajného zboru P., Č.: M.-XXX/TU-Q.-XXXX zo dňa 23. 4. 2014 žalobca ako obvinený podal sťažnosť a žiadal uvedené uznesenie o vznesení obvinenia zrušiť. Okresná prokuratúra Čadca uznesením, sp. zn. G. XXX/XX/XXXX-XX zo dňa 23. 6. 2014 sťažnosť žalobcu ako obvineného zamietla ako nie dôvodnú. Z odôvodnenia uznesenia, sp. zn. G. XXX/XX/XXXX-XX zo dňa 23. 6. 2014 vyplynulo, že vznesenie obvinenia proti konkrétnej osobe nie je rozhodnutím, že táto osoba skutočne trestný čin spáchala, ale vyjadruje stupeň pravdepodobnosti, že konkrétna osoba je páchatelom činu, v ktorom sa vidí trestný čin. Taký záver však nie je konečný a nemusí byť ani hodnoverný, čo je zrejme predovšetkým z toho, že už orgány prípravného konania môžu trestní stíhanie ukončiť meritórnym spôsobom, t. j. zastavením proti osobe stíhanej ako obvinený. Z doposiaľ zabezpečených podkladov je zrejme, že došlo k takému konaniu obvineného, z ktorého vyplývalo podozrenie z naplnenia skutkových podstát uvedených trestných činov, uvedené okolnosti a podklady nachádzajúce sa v spise odôvodňovali postup povereného príslušníka Policajného zboru podľa § 206 ods. 1 Trestného poriadku. Okolnosti uvádzané obvineným a prípadne ďalšie návrhy na dokazovanie budú predmetom ďalšieho dokazovania v zmysle § 201 ods. 4 Trestného poriadku.

8. Okresný súd Čadca rozsudkom, č. k. X P. XX/XXXX-XXX zo dňa 15. 12. 2017 žalobcu ako obžalovaného oslobodil podľa § 285 písm. c/ Trestného poriadku spod obžaloby pre skutok, že dňa 16. 2. 2013 v čase od 24:00 hod. do 01:00 hod. dňa 17. 2. 2013 v meste P., okres Čadca, v priestoroch pohostinstva „Tržnica“ fyzicky napadol C. I., a to tak, že keď sa nachádzal v blízkosti vchodových dverí do priestoru pohostinstva, ho niekoľkokrát uderil zovretými päťami do oblasti hlavy v časti tváre, čím mu spôsobil zranenie, modriny na rôznych častiach tela a bolesti hlavy, ktoré si vyžiadali lekárske ošetrenie s dobou liečenia v trvaní od 17. 2. 2013 do 22. 2. 2013, ďalej v priestoroch pohostinstva

„Tržnica“ fyzicky napadol G. X. a to, tak, že do neho udieral zovretými päťami, čím mu spôsobil zranenia, tržné ranky vo vlasovej časti hlavy, ktoré si vyžiadali lekárske ošetrenie bez vystavenia PN, ďalej v priestoroch pohostinstva „Tržnica“ fyzicky napadol K. T., a to tak, že ako sa nachádzal v priestore pohostinstva „Tržnica“, keď išiel zabrániť napádaniu C. I., tak ho niekoľkokrát udrel zovretými päťami do oblasti hlavy v časti tváre, čím mu spôsobil zranenie, modriny na hlave a rôznych častiach tela, ktoré si vyžiadali lekárske ošetrenie bez vystavenia PN, pretože nebolo dokázané, že skutok spáchal obžalovaný. Z odôvodnenia rozhodnutia vyplynulo, že ku dňu rozhodovania súdu neexistoval žiadny priamy, ani nepriamy dôkaz usvedčujúci z jeho spáchania žalobcu ako obžalovaného. Zo strany obžaloby nebol v konaní produkovaný ani jeden priamy, či nepriamy dôkaz, ktorý by usvedčoval žalobcu ako obžalovaného zo spáchania žalovaného skutku, naopak obžaloba bola v konaní pred súdom vyvrátená. Súd poukázal na to, že výpovede poškodených, ktorí by mali aspoň nepriamo usvedčiť obžalovaných sú rozporné, nepresvedčivé, navyiac vyvrátené výpoveďami nestranných svedkov, a tiež výpoveďou znalca. V danom prípade vykonané dôkazy nepostačujú na uznanie viny obžalovaných, pretože nie je jednoznačne daný rad priamych a nepriamych dôkazov, ktoré by tvorili ucelenú reťaz a boli by dostatočným dôvodom pre záver, či žalobca ako obžalovaný tento skutok spáchal. Voči rozsudku Okresného súdu Čadca, sp. zn. X P. XX/XXXX zo dňa 15. 12. 2017 podala Okresná prokuratúra Čadca odvolanie, v ktorom uviedla, že voči žalobcovi ako obžalovanému existuje dostatočné množstvo dôkazov svedčiacich o jeho vine. Krajský súd v Žiline uznesením, č. k. X P. XX/XXXX-XXX zo dňa 22. 8. 2018 podľa § 319 Trestného poriadku odvolanie prokurátora proti rozsudku Okresného súdu Čadca, sp. zn. X P. XX/XXXX zo dňa 15. 12. 2017 zamietol, nakoľko aj podľa názoru krajského súdu dôkazy vykonané na hlavnom pojednávaní nepostačujú na uznanie viny obžalovaných, pretože nie je jednoznačne daný rad priamych a nepriamych dôkazov tvoriacich ucelenú reťaz a boli by dostatočným dôvodom pre uznanie obžalovaných za vinných zo spáchania žalovaných skutkov a vyvodenie záveru, že skutky žalobca ako obžalovaný spáchal.

9. Listom zo dňa 12. 2. 2019 označeným ako žiadosť o predbežné prerokovanie nároku na náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím žalobca požiadal Generálnu prokuratúru Slovenskej republiky o zaplatenie sumy vo výške 1 876,22 € z titulu náhrady škody, ktorý nárok odôvodnil tým, že dňa 23. 4. 2014 bolo voči nemu uznesením, Č.: M.-XXX/TU-Q.-XXXX začaté trestné stíhanie a zároveň vznesené obvinenie pre prečin ublíženia na zdraví podľa § 156 ods. 1 Trestného zákona a pre prečin výtržníctva podľa § 364 ods. 1 písm. a/ Trestného zákona v spolupáchateľstve podľa § 20 Trestného zákona. Uviedol, že proti tomuto uzneseniu podal sťažnosť, ktorá bola uznesením prokurátorky Okresnej prokuratúry Čadca, G. XXX/XX/XXXX-XX zo dňa 23. 6. 2014 zamietnutá ako nedôvodná. Rozsudkom Okresného súdu Čadca, sp. zn. X P. XX/XXXX zo dňa 15. 12. 2017, ktorý nadobudol právoplatnosť dňa 22. 8. 2015, bol podľa § 285 písm. a/ Trestného poriadku oslobodený spod obžaloby prokurátora Okresnej prokuratúry Čadca, sp. zn. G. XXX/XX/XXXX zo dňa 19. 8. 2015. Trestným konaním, ktoré sa voči nemu viedlo, mu vznikla škoda v trovách právneho zastupovania v celkovej výške 1 876,22, čo predstavuje aj celkovú škodu, ktorú si od Generálnej prokuratúry Slovenskej republiky uplatňuje.

10. Generálna prokuratúra Slovenskej republiky listom, sp. zn. E. N. XX/XX/XXXX-X zo dňa 29. 4. 2019 žalobcovi oznámila, že neboli splnené zákonné podmienky pre uspokojenie nároku na náhradu škody uplatneného v žiadosti o predbežné prerokovanie nároku. Uviedla, že v žiadosti nie sú uvedené žiadne konkrétne skutočnosti, pre ktoré žalobca považuje vznesenie obvinenia v trestnom konaní za nezákonné. To, že bol žalobca spod obžaloby prokurátora rozhodnutím súdu právoplatne oslobodený ešte automaticky neznamená, že by uznesenie o vznesení obvinenia bolo nezákonné a stalo sa právnym titulom pre úspešné uplatnenie nároku na náhradu škody. Poukázala na uznesenie Ústavného súdu Slovenskej republiky, sp. zn. II. ÚS 467/08 zo 16. 12. 2008. Uviedla, že nezákonnosť rozhodnutia musí vyplývať z rozhodnutia nadriadeného orgánu, ktorým bolo takéto rozhodnutie zrušené alebo zmenené, a to s poukazaním na konkrétne dôvody, z ktorých nepochybne vyplýva, v čom mala nezákonnosť spočívať. Súd v konaní o náhradu škody je viazaný rozhodnutím orgánu, ktorým bolo právoplatné rozhodnutie zrušené alebo zmenené pre nezákonnosť, nie je oprávnený sám posudzovať, či k zrušeniu došlo neoprávnene alebo oprávnene.

11. Faktúrou číslo 34314 boli žalobcovi vyfakturované trovy právneho zastúpenia vo veci vedenej na Obvodnom oddelení Policajného zboru P. pod Č.E.: M.-XXX/TU-Q.-XXXX, pred Okresným súdom Čadca pod spisovou značkou X P. XX/XXXX a pred Krajským súdom v Žiline pod spisovou značkou X P. XX/XXXX v celkovej hodnote 1 876,22 €.

12. Podľa príjmových pokladničných dokladov číslo XXXXX zo dňa 13. 5. 2015, číslo XXXXXX zo dňa 14. 5. 2014 a číslo XXXXXX zo dňa 5. 5. 2014 žalobca zaplatil v súvislosti s faktúrou číslo XXX/XX dňa 13. 5. 2015 sumu vo výške 700,-- €, dňa 14. 5. 2014 sumu vo výške 500,-- € a dňa 5. 5. 2014 sumu vo výške 500,-- €. Podľa výpisu z elektronickej pokladne bola dňa 6. 2. 2019 uhradená suma vo výške 176,22 € z titulu faktúry číslo XXXXXXX.

13. Podľa § 1 písm. a/ zákona č. 514/2003 Z. z. tento zákon upravuje zodpovednosť štátu za škodu spôsobenú orgánmi verejnej moci pri výkone verejnej moci.

Podľa § 3 ods. 1 písm. a/ zákona č. 514/2003 Z. z. štát zodpovedá za podmienok ustanovených týmto zákonom za škodu, ktorá bola spôsobená orgánmi verejnej moci, okrem tretej časti toho zákona, pri výkone verejnej moci nezákonným rozhodnutím.

Podľa § 3 ods. 2 zákona č. 514/2003 Z. z. zodpovednosti podľa odseku 1 sa nemožno zbaviť.

Podľa § 4 ods. 1 písm. f/ zákona č. 514/2003 Z. z. vo veci náhrady škody, ktorá bola spôsobená orgánom verejnej moci podľa § 3 ods. 1, koná v mene štátu Generálna prokuratúra Slovenskej republiky, ak škodu spôsobil štátny orgán podľa osobitného predpisu v občianskom súdnom konaní, v trestnom konaní alebo správnom konaní.

Podľa § 5 ods. 1 zákona č. 514/2003 Z. z. právo na náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím má účastník konania, ktorému vznikla škoda v dôsledku rozhodnutia vydaného v tomto konaní.

Podľa § 6 ods. 1 zákona č. 514/2003 Z. z. ak tento zákon neustanovuje inak, právo na náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím možno uplatniť iba vtedy, ak právoplatné rozhodnutie, ktorým bola škoda spôsobená, bolo zrušené alebo zmenené pre nezákonnosť príslušným orgánom. Súd, ktorý rozhoduje o náhrade škody, je viazaný rozhodnutím tohto orgánu.

Podľa § 6 ods. 2 zákona č. 514/2003 Z. z. právo podľa odseku 1 možno priznať iba vtedy, ak poškodený podal proti nezákonnému rozhodnutiu riadny opravný prostriedok podľa osobitných predpisov. Splnenie tejto podmienky sa nevyžaduje, ak ide o prípady hodné osobitného zreteľa.

Podľa § 15 ods. 1 zákona č. 514/2003 Z. z. nárok na náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím, nezákonným zatknutím, zadržaním alebo iným pozbavením osobnej slobody, rozhodnutím o treste, o ochrannom opatrení alebo rozhodnutím o väzbe, ako aj nárok na náhradu škody spôsobenej nesprávnym úradným postupom je potrebné vopred predbežne prerokovať na základe písomnej žiadosti poškodeného o predbežné prerokovanie nároku (ďalej len "žiadosť") s príslušným orgánom podľa § 4 a 11.

Podľa § 16 ods. 4 zákona č. 514/2003 Z. z. ak príslušný orgán neuspokojí nárok na náhradu škody alebo uspokojí iba jeho časť do šiestich mesiacov odo dňa prijatia žiadosti alebo ak príslušný orgán písomne oznámi poškodenému, že neuspokojí jeho nárok na náhradu škody, môže sa poškodený domáhať uspokojenia nároku alebo jeho neuspokojenej časti na súde. Pri uplatnení nároku na súde môže poškodený požadovať úhradu len v rozsahu nároku, ktorý bol predbežne prerokovaný, a z titulu, ktorý bol predbežne prerokovaný. Ak súd rozhodnutím o náhrade škody prizná poškodenému aj úrok z omeškania, lehota omeškania začína príslušnému orgánu plynúť najskôr dňom oznámenia, že neuspokojí nárok na náhradu škody, alebo uplynutím šesťmesačnej lehoty na predbežné prerokovania nároku, ak súd neurčí začiatok jej plynutia neskôr.

Podľa § 17 ods. 1 zákona č. 514/2003 Z. z. uhrádza sa skutočná škoda a ušlý zisk, ak osobitný predpis neustanovuje inak.

Podľa § 18 ods. 1 zákona č. 514/2003 Z. z. náhrada škody zahŕňa aj náhradu účelne vynaložených trov konania, ktoré poškodenému vznikli v konaní, v ktorom bolo vydané nezákonné rozhodnutie alebo rozhodnutie o treste, o ochrannom opatrení alebo rozhodnutie o väzbe, zatknutí a inom pozbavení osobnej slobody alebo vykonané zadržanie a v konaní, v ktorom bolo rozhodnutie zrušené alebo bolo trestné stíhanie zastavené, alebo v ktorom bola vec postúpená inému orgánu.

Podľa § 255 ods. 1 CSP súd prizná strane náhradu trov konania podľa pomeru jej úspechu vo veci.

14. V súdnom spore sa žalobca voči žalovanej domáha zaplatenia sumy vo výške 1 876,22 € s príslušenstvom z titulu nároku na náhradu škody zo zodpovednosti štátu za škodu spôsobenú mu rozhodnutím vydaným v trestnom konaní, a to uznesením Obvodného oddelenia Policajného zboru v P., Č.E.: M.-XXX/TU-Q.-XXXX zo dňa 23. 4. 2014.

15. Žalobcovi, voči ktorému bolo citovaným uznesením Obvodného oddelenia Policajného zboru v P., Č.: M.-XXX/TU-Q.-XXXX zo dňa 23. 4. 2014 vznesené obvinenie pre prečin ublíženia na zdraví podľa § 156 ods. 1 Trestného zákona a prečin výtržníctva podľa § 364 ods. 1 písm. a/ Trestného zákona spáchaného formou spolupáchateľstva podľa § 20 Trestného zákona svedčí v konaní aktívna legitímácia na podanie žaloby o náhradu škody z titulu zodpovednosti štátu za škodu v zmysle zákona č. 514/2003 Z. z.. S prihliadnutím k uvedenému predmetu sporu svedčí pasívna legitímácia Slovenskej republiky. Zároveň, keďže vykonaným dokazovaním bolo preukázané, že žalobca voči uzneseniu, Č.E.: M.-XXX/TU-Q.-XXXX zo dňa 23. 4. 2014 podal sťažnosť, ktorá bola uznesením Okresnej prokuratúry Čadca, sp. zn. G. XXX/XX/XXXX-XX zo dňa 23. 6. 2014 zamietnutá ako nedôvodná, čím bolo preukázané, že prokurátor vo veci konal, bol súd toho názoru, že na základe takejto aktívnej činnosti prokurátora po vznesení obvinenia, sú splnené podmienky v zmysle vyššie citovaného § 4 ods. 1 písm. f/ zákona č. 514/2003 Z. z., kedy vo veci náhrady škody spôsobenej orgánom verejnej moci podľa § 3 ods. 1 zákona č. 514/2003 Z. z. koná v mene štátu Generálna prokuratúra Slovenskej republiky. V tomto smere súd poukazuje aj na závery Najvyššieho súdu Slovenskej republiky prijaté v rozsudku, sp. zn. 8 Cdo 289/2014 zo dňa 14. 10. 2015, podľa ktorých, ak prokurátor zamietol sťažnosť proti uzneseniu vyšetrovateľa Policajného zboru alebo povereného príslušníka policajného zboru a podal v trestnej veci obžalobu príslušnému súdu, vo veci náhrady škody, keďže škodu spôsobil štátny orgán podľa osobitného predpisu v trestnom konaní, koná v mene štátu Generálna prokuratúra Slovenskej republiky (§ 4 ods. 1 písm. f/ zákona č. 514/2003 Z. z.). Preto zo všetkých uvedených dôvodov bol súd toho názoru, že žalobca správne označil orgán oprávnený konať v mene žalovanej, keď označil Generálnu prokuratúru Slovenskej republiky.

16. Žiadosťou o predbežné prerokovanie nároku na náhradu škody zo dňa 12. 2. 2019 mal súd ďalej preukázané, že žalobca nárok tvoriaci predmet daného súdneho konania riadne uplatnil na predbežné prerokovanie. Zároveň odpoveďou Generálnej prokuratúry Slovenskej republiky zo dňa 29. 4. 2019 i vyjadreniami žalovanej, ktorá žalobcom v konaní uplatnený nárok rozporovala, tento nárok neuznala, mal súd preukázané, že uvedený žalobcom uplatnený nárok nebol žalovanou uspokojený v žiadnej výške. Žalobca bol preto oprávnený obrátiť sa so svojim nárokom na súd.

17. V ďalšom konaní žalobcu zaťažovalo dôkazné bremeno preukázať splnenie základných predpokladov vzniku zodpovednosti štátu za škodu v zmysle zákona č. 514/2003 Z. z., a to existenciu nezákonného rozhodnutia, vznik škody a príčinnú súvislosť medzi nezákonným rozhodnutím a vzniknutou škodou. Všetky uvedené zákonné podmienky vzniku zodpovednosti štátu za škodu podľa citovaného zákona č. 514/2003 Z. z. musia byť splnené kumulatívne. Pri nesplnení čo i len jednej z týchto podmienok zodpovednosť štátu za škodu nevznikne. Pri splnení všetkých uvedených podmienok naraz sa zodpovednosť za škodu zbaviť nemožno.

18. Žalobca ním uplatnený nárok na náhradu škody odvodzuje od uznesenia o vznesení obvinenia, Č.: M.-XXX/TU-Q.-XXXX zo dňa 23. 4. 2014, voči ktorému uzneseniu sa žalobca aktívne bránil podaním sťažnosti. O tejto sťažnosti prokurátor Okresnej prokuratúry Čadca rozhodol uznesením, č. k. G. XXX/XX/XXXX-XX zo dňa 23. 6. 2014 tak, že sťažnosť žalobcu ako nedôvodnú zamietol. Okresný súd Čadca rozsudkom, č. k. X P. XX/XXXX-XXX zo dňa 15. 12. 2017 žalobcu spod obžaloby podľa § 285 písm. c/ Trestného poriadku oslobodil, pretože nebolo dokázané, že skutok spáchal obžalovaný. Krajský súd v Žiline uznesením, č. k. X P. XX/XXXX-XXX zo dňa 22. 8. 2018 odvolanie prokurátora proti citovanému rozsudku Okresného súdu Čadca podľa § 319 Trestného poriadku zamietol.

19. Žalovaná v rámci svojej obrany rozporovala tvrdenia žalobcu o nezákonnosti uznesenia, Č.: M.-XXX/TU-Q.-XXXX zo dňa 23. 4. 2014. Namietala, že žalobcom predostretú konštrukciu o nezákonnosti uznesenia o vznesení obvinenia v dôsledku následného oslobodenia spod obžaloby zákon č. 514/2003 Z. z. vo svojich ustanoveniach neupravuje a nepriznáva takémuto rozhodnutiu status nezákonného rozhodnutia. Poukázala na to, že nezákonným rozhodnutím v zmysle zákona č. 514/2003 Z. z. je iba rozhodnutie, ktoré bolo zrušené alebo zmenené pre nezákonnosť príslušným orgánom. V nadväznosti na uvedenú obranu žalovanej, ňou rozporovanú existenciu nezákonného rozhodnutia a nespornú

skutočnosť, že uvedené uznesenie, Č.: M.-XXX/TU-Q.-XXXX zo dňa 23. 4. 2014, od ktorého žalobca nárok na náhradu škody odvodzuje, nebolo v zmysle § 6 ods. 1 zákona č. 514/2003 Z. z. zrušené pre nezákonnosť, sa súd ďalej zaoberal tým, či aj oslobodenie spod obžaloby môže mať z hľadiska § 6 zákona č. 514/2003 Z. z. rovnaký význam ako jeho zrušenie, keďže zákon č. 514/2003 Z. z. výslovne nárok na náhradu škody v prípade oslobodenia spod obžaloby neupravuje. Systematickým a logickým výkladom citovaného § 6 zákona č. 514/2003 Z. z. a jeho porovnaním s § 7 a 8 uvedeného zákona je potrebné vyvodiť záver, že zastavenie trestného stíhania a oslobodenie spod obžaloby majú v zmysle § 6 zákona č. 514/2003 Z. z. rovnaké dôsledky, ako zrušenie uznesenia o vznesení obvinenia pre nezákonnosť, a to preto, že predpoklad k spáchaniu trestného činu vyslovený v uznesení o vznesení obvinenia nebol potvrdený s výnimkou dôvodov uvedených v § 8 ods. 6 zákona č. 514/2003 Z. z., ktoré je potrebné aplikovať analogicky, pretože jednoznačne vymedzuje prípady, kedy poškodený právo na náhradu škody spôsobenej rozhodnutím o väzbe a treste nemá (ide o tzv. negatívne vymedzenie). Zastavenie trestného stíhania alebo oslobodenie spod obžaloby má rovnaký význam ako zrušenie právoplatného uznesenia o vznesení obvinenia a nič na tom nemení skutočnosť, že k zrušeniu rozhodnutia, ktorým sa začína trestné stíhanie, nedošlo. Podstata nároku na náhradu škody sa totiž v tomto prípade neviaže na nesprávnosť postupu orgánov činných v trestnom konaní pri začatí trestného stíhania, ale na samotný výsledok trestného stíhania. V tomto smere, kedy obžalovaný bol spod obžaloby oslobodený, má súdna prax za to, že ten, proti komu bolo trestné stíhanie zastavené alebo ten, kto bol spod obžaloby oslobodený, má pri splnení ďalších zákonných predpokladov zásadné právo na náhradu škody spôsobenej mu uznesením o vznesení obvinenia. V súlade s ustálenou súdnou praxou teda štát zodpovedá aj za škodu spôsobenú začatím (vedením) trestného stíhania, ktoré neskončilo právoplatným odsudzujúcim rozhodnutím trestného stíhania. Táto zásada bola vyjadrená už vo viacerých skorších rozhodnutiach, ktoré sa týkali náhrady škody spôsobenej štátnym orgánom v zmysle zrušeného zákona č. 58/1969 Zb. o zodpovednosti za škodu spôsobenú rozhodnutím orgánu štátu alebo jeho nesprávnym úradným postupom. Rozhodovanie súdov podľa tohto zákona sa ustálilo na názore, že ten, proti komu bolo trestné stíhanie zastavené alebo ten, kto bol spod obžaloby oslobodený, má právo na náhradu škody spôsobenú uznesením o vznesení obvinenia (R 35/1991). Na podstate týchto právnych záverov zotrvala súdna prax aj po prijatí zákona č. 514/2003 Z. z., ktorý zakladá objektívnu zodpovednosť štátu (bez ohľadu na zavinenie), ktorej sa nemôže zbaviť. Neposudzuje sa teda správnosť rozhodnutia jeho orgánu z hľadiska, či pri rozhodovaní porušil právnu povinnosť a škodu zavinil, ale rozhodujúcim kritériom zákonnosti konania vedeného orgánom verejnej moci je výsledok tohto konania. V tomto smere súd poukazuje i na závery nálezu Ústavného súdu Slovenskej republiky, sp. zn. I. ÚS 540/2016 zo dňa 13. 12. 2016, v zmysle ktorých Ústavný súd Slovenskej republiky zdôraznil, že nárok na náhradu škody spôsobenej začatím a vedením trestného stíhania, ktoré neskončilo právoplatným odsúdením, je špecifickým prípadom zodpovednosti štátu podľa zákona č. 514/2003 Z. z.. Nárok na náhradu škody spôsobenej začatím trestného stíhania sa posudzuje ako nárok na náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím. Rozhodujúcim meradlom opodstatnenosti (zákonnosti) začatia (vedenia) trestného stíhania je neskorší výsledok trestného konania. Pre posúdenie nezákonnosti rozhodnutia, resp. postupu orgánu činného v trestnom konaní nie je rozhodujúce, ako orgány činné v trestnom konaní vyhodnotili pôvodné podozrenie, ale to, či sa ich podozrenie v trestnom konaní potvrdilo. Ak sa trestné stíhanie konkrétnej osoby skončilo vydaním oslobodzujúceho rozsudku bez ohľadu na dôvod, pre ktorý sa tak stalo, uznesenie, ktorým bolo obvinenému vznesené obvinenie, je potrebné považovať za takýchto okolností vždy za nezákonné a zasahujúce do základných práv jednotlivca. Rovnako súd poukazuje i na závery Ústavného súdu Slovenskej republiky prijaté v náleze, sp. zn. I. ÚS 320/2016-49 zo dňa 7. 7. 2016. Zo všetkých uvedených dôvodov, keďže rozhodujúcim kritériom zákonnosti konania vedeného orgánom verejnej moci je výsledok tohto konania, súd uvedenú obranu žalovanej, ktorou namietala, že uznesenie, Č.: M.-XXX/XXXX zo dňa 23. 4. 2014 nebolo pre nezákonnosť zrušené, vyhodnotil ako nie dôvodnú. Bez relevancie je i obrana žalovanej, že uznesenie o vznesení obvinenia nepredpokladá istotu, že skutok sa stal a že ho skutočne spáchal obvinený, ale vyjadruje istú mieru pravdepodobnosti o jeho spáchaní touto osobou. Ako už bolo uvedené, rozhodujúcim kritériom zákonnosti konania vedeného orgánom verejnej moci je jeho výsledok. Uznesenie o vznesení obvinenia, Č.: M. XXX/TU-Q.-XXXX zo dňa 23. 4. 2014, keďže žalobca bol rozsudkom Okresného súdu Čadca, č. k. X P. XX/XXXX-XXX zo dňa 15. 12. 2017 v spojení s uznesením Krajského súdu v Žiline, č. k. X P. XX/XXXX-XXX zo dňa 22. 8. 2018 spod obžaloby podľa § 285 písm. c/ Trestného poriadku oslobodený, vykazuje všetky znaky nezákonného rozhodnutia v zmysle citovaných ustanovení zákona č. 514/2003 Z. z..

20. Ďalším predpokladom vzniku zodpovednosti štátu je vznik a existencia škody. Zákon č. 514/2003 Z. z. definíciu škody neobsahuje. Je preto potrebné pri jej výklade vychádzať aj z ustanovení

Občianskeho zákonníka a potom škodu možno charakterizovať ako ujmu, ktorá nastala v majetkovej sfére poškodeného a je objektívne vyjadriteľná v peniazoch a je napravitel'ná poskytnutím majetkového plnenia, predovšetkým peňazí, ak nedôjde k naturálnej reštitúcii. Skutočná škoda je ujma spočívajúca v zmenšení majetkového stavu poškodeného a reprezentujúca majetkové hodnoty, ktoré bolo potrebné vynaložiť, aby došlo k uvedeniu veci do predchádzajúceho stavu. To, čo poškodenému ušlo (ušíly zisk), je ujmom spočívajúcou v tom, že u poškodeného nedôjde v dôsledku škodnej udalosti k rozmnoženiu majetkových hodnôt, aj keď sa to dalo očakávať s ohľadom na pravidelný beh vecí (R55/1971).

21. Faktúrou číslo XXXXX mal súd preukázané, že v súvislosti s trestným konaním vedeným proti žalobcovi ako obvinenému na základe uznesenia o vznesení obvinenia, Č.: M.-XXX/TU-Q.-XXXX zo dňa 23. 4. 2014 boli žalobcovi jeho obhajcom vyúčtované trovy právneho zastúpenia vo výške spolu 1 876,22 €. Žalovaná uvedenú fakturáciu trov právneho zastúpenia žiadnym spôsobom nerozporovala. Nenamietala dôvodnosť vykonania jednotlivých úkonov, ani fakturovanú výšku za jednotlivé úkony právnej pomoci, cestovné, ani stratu času a režijný paušál. Zároveň žalobcom predloženými pokladničnými dokladmi zo dňa 5. 5. 2014, dňa 14. 5. 2014 a zo dňa 13. 5. 2015 a predloženým výpisom z elektronickej pokladne bolo preukázané, že žalobca takto právnym zástupcom mu fakturované trovy uhradil dňa 5. 5. 2014 vo výške 500,-- €, dňa 14. 5. 2014 v sume 500,-- €, dňa 13. 5. 2015 v sume 700,-- € a dňa 6. 2. 2019 v sume 176,22 €, t. j. spolu z titulu úhrady trov právneho zastúpenia v trestnom konaní vedenom na Obvodnom oddelení Policajného zboru P, pod sp. zn. Č.: M.-XXX/TU-Q.-XXXX, pred Okresným súdom Čadca pod spisovou značkou X P. XX/XXXX a pred Krajským súdom v Žiline pod spisovou značkou X P. XX/XXXX zaplatil celkom sumu vo výške 1 876,22 €. O uvedenú sumu, ktorú žalobca preukázateľne uhradil obhajcovi za ním poskytnuté mu právne služby v trestnom konaní, v ktorom mu bolo uznesením, Č.: M.-XXX/TU-Q.-XXXX zo dňa 23. 4. 2014 vznesené obvinenie, sa preukázateľne jeho majetok zmenšil.

22. Zároveň mal súd preukázané, že uvedená škoda spočívajúca v úhrade trov za poskytnutú právnu pomoc obhajcovi v trestnom konaní vo výške spolu 1 876,22 € bola v príčinnej súvislosti s uznesením, Č.: M.-XXX/TU-Q.-XXXX zo dňa 23. 4. 2014, ktorým bolo žalobcovi vznesené obvinenie. Súd tak mal preukázanú i priamu a bezprostrednú príčinnú súvislosť medzi uznesením, Č.: M.-XXX/TU-Q.-XXXX zo dňa 23. 4. 2014 a vzniknutou škodou.

23. Preto zo všetkých uvedených dôvodov, keďže v konaní boli preukázané všetky predpoklady vzniku zodpovednosti štátu za škodu podľa zákona č. 514/2003 Z. z., súd v súlade s vyššie citovanými zákonnými ustanoveniami žalovanú zaviazal k povinnosti uhradiť žalobcovi sumu vo výške 1 876,22 €.

24. Žalobca bol v konaní úspešný v celom rozsahu. Prináleží mu preto v súlade s vyššie citovaným § 255 ods. 1 CSP voči žalovanej nárok na náhradu trov konania v plnom rozsahu. Súd preto v súlade s citovaným ustanovením vo výroku o trovách konania rozhodol tak, že žalobca má voči žalovanej nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100%, o výške ktorej náhrady rozhodne súd prvej inštancie samostatným uznesením po právoplatnosti rozsudku.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku možno podať odvolanie v lehote 15 dní odo dňa jeho doručenia na Okresnom súde Čadca písomne v dvoch vyhotoveniach.

Podľa § 363 C. s. p. v odvolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania (§ 127 C. s. p. ak zákon na podanie nevyžaduje osobitné náležitosti v podaní sa uvedie, ktorému súdu je určené, kto ho robí, ktorej veci sa týka, čo sa ním sleduje a podpis. Ak ide o podanie urobené v prebiehajúcim konaní, náležitosťou podania je aj uvedenie spisovej značky tohto konania) uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (odvolacie dôvody) a čoho sa odvolateľ domáha (odvolací návrh).

Podľa § 365 ods. 1 C. s. p. Odvolanie možno odôvodniť len tým, že

a) neboli splnené procesné podmienky,

b) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces,

- c) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd,
- d) konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci,
- e) súd prvej inštancie nevykonal navrhnuté dôkazy, potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností,
- f) súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam,
- g) zistený skutkový stav neobstojí, pretože sú prípustné ďalšie prostriedky procesnej obrany alebo ďalšie prostriedky procesného útoku, ktoré neboli uplatnené, alebo
- h) rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci.

Podľa § 365 ods. 2 C. s. p. odvolanie proti rozhodnutiu vo veci samej možno odôvodniť aj tým, že právoplatné uznesenie súdu prvej inštancie, ktoré predchádzalo rozhodnutiu vo veci samej, má vadu uvedenú v odseku 1, ak táto vada mala vplyv na rozhodnutie vo veci samej.

Podľa § 365 ods. 3 C. s. p. odvolacie dôvody a dôkazy na ich preukázanie možno meniť a dopĺňať len do uplynutia lehoty na podanie odvolania.

Ak nebude povinnosť uložená týmto rozsudkom splnená dobrovoľne, je možné navrhnúť výkon rozhodnutia.